

[Melchior.]

er ikke alt, hvad der er logisk, også rigtigt, for det er nok lige så logisk at sige, at man kan ikke rejse debat om enhver lille sag for at forebygge, at der senere skulle komme en stor, for så fik vi jo debatter nok. Man kunne godt sige som hr. Tillisch, at omfanget af denne forespørgsels indhold vel ikke er større, end at den kunne have foregået i markedsudvalget, som er dertil, og at både udenrigsministeren og regeringen som helhed ville have forstået, hvad det drejede sig om, hvis det var blevet påpeget dér, og så var alt sådan set sat på plads.

Hr. Ivar Nørgaard citerede en beretning fra i fjor fra retsudvalget; jeg har ikke fået citatet skrevet ned, men hr. Ivar Nørgaard løftede jo stemmen meget stærkt, da han understregede, at man dér var klar over, at der lå en politisk afgørelse med fremtidsperspektiv i denne eventuelle observatorstatus. Denne beretning og datoen for den og proceduren, som skete med den, som hr. Ivar Nørgaard også redegjorde for, viser jo ganske glart og understreger, at også den daværende udenrigsminister må have været ganske klar over disse forhold; også de daværende danske medlemmer af Europa-Parlamentet må have været det, og det var jo 10 i tal og heriblandt også nogle modstandere af EF, således at hvis der er noget ansvar at fordele, tror jeg, det skal deles mellem en række personer, og det kan jo så foregå ude på gangen, hvor der foregår så mange gode og sobre ting.

Jeg kan godt indse, som hr. Ivar Nørgaard var inde på, og som flere af ordførerne var inde på, at det må være vanskeligt at være hr. Guldberg og at overkomme det dobbeltjob, han har. Ikke fordi han skulle have mindre personlig kapacitet til det end andre ministre, der har to job at overkomme, men fordi de mange rejser må gøre det vanskeligt at følge med på samme måde, som når man kan følge sagerne fra sit kontor og sit hjem og fra denne sal.

Jeg kan også indse, at udenrigs- og markedsministeren — som jo altså kun er uden-

rigsminister af titel, selv om tv-avisen ind imellem meddeler noget andet — må have det ganske vanskeligt i markedsudvalget, for jeg føler mig ikke ganske overbevist om, at markedsudvalgets ssammensætning er egentlig dækkende for folketinget. Naturligvis bestemmer partierne selv, hvem de sætter ind i udvalgene, men det kan jo altså godt få en lille drejning; det har vi set også i andre udvalg og i andre sager: at der ikke altid er nøjagtig dækning i sammensætningen og stemmefordelingen i et udvalg, som der er partierne imellem her i salen, og dette forhold er nok besværliggørende for disse i forvejen ømtålelige ting. Det er ikke mindst et problem, som må være et stort problem for socialdemokratiet, at man altså dér ligesom skal ride på to heste samtidig, og det er vanskeligt at finde en balance, der kan passe.

Vort partis opfattelse — og jeg kunne udbyde det her, men skal undlade det, da vi har delt ordførerskabet — er tilsvarende den, som hr. Arne Christiansen og hr. Stetter gav udtryk for, nemlig at hvis denne debat kan tjene til at cementere den positive opbakning af vort medlemskab i EF, så tjener den til gavn, og vi vil ganske afstå fra at rode mere op i disse enkeltheder, som vi synes det er. Det er hundredvis af sager, der passerer markedsudvalget hvert år, og hvis der — og igen med streg under *hvis* — i en enkelt sag er sket en eller anden forskydningsfejl af nogle ord eller nogle timer eller et eller andet, der også kunne have været gjort anderledes, så ville jeg synes, det klædte udenrigsministeren fint, da han i sin erklæring for lidt siden ligesom indrømmede, at han ikke var nogen robot; der er ikke noget mere reelt for et menneske end at stå ved dette.

Derfor er vi ubekymrede for selve hovedsagen.

Nu er der allerede kommet dagsorden én gang, og vi ved jo, der er bebudet yderligere nogle stykker. Jeg har hørt, at dagsordener i øjeblikket er bundtvis på udsalg, og jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at det altså ikke er de nye partier i folketinget, som forhæler tingenes behandling og fører til